

ΩΡΟΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτὼ κ'ἐνιὰκόσκα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἰουλίου δωδεκάτῃ
καὶ μᾶς φεύγει τὸ Παλάτι.

Χίλια καὶ σαρανταένα
κ'ὄλο τὰ συνειθισμένα

Μὲ τὸ στόμα κεχηναῖον εἰς τὸ Φαλήρουν τὸ Νέον.

Φ.— Ἐνα πνεῦμα μοῦ μιλεῖ
καὶ μοῦ λέγει: Φασουλή,
σῆκω πάλι καὶ γρηγόρει.
ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζάλης,
κ'ἔπως ἄλλοτε νὰ βάλῃς
γιὰ τὸν Φαληρέα πλώρη.

Σῆκω πάλι, δυστυχῇ,
γιὰ νὰ πᾶς στὴν ἐξοχή,
καὶ στῆς αὔραις τῶν ξεφύρων
καὶ στὰ σπήτια τῶν Φαλήρων.

Σῆκω πάλι καὶ τραγοῦδα
τὴν πανύμνητη τὴν Σούδα,
τῆς ἐξέδρας, τῆς πλατείας, τὰ τάμπλ-ντ'ότ, τὴν ὁπερέτα,
καὶ τὴν θάλασσα χαϊρέτα.

Ἐλα κύματα νὰ'δῃς
καὶ γιγάντους νὰ τραγουδῇς.
Ἐχνα βάσανα καὶ μόχθους,
ἄκου φλοίσβους, ἄκου ρόχθους.

Μὲ χαρούμενη καρδίᾳ
ξάπλωσε στὴν ἀμμουδιά,
καὶ σχεδίαζε στὴν ἄμμο στόλους μέλλοντας μεγάλους,
τοὺς θὰ κάνουν δίχως ἄλλο τοὺς μισέλληνας ἀλάλους.

Ἐαπλωμένος μὲς'στὰ φύκια
λέγε τῶν Ρωμῶν τὰ δίκχη.
Μὴ φωνάζῃς κάθε τόσο πῶς τὸ κράτος διαρρέει,
χαῖρε χαῖρε κ'εὐδαιμόνει,
καὶ ποτέ σου μὴ λησμονεῖ
τὸν Ρεῖδλ τὰς συνεντεύξεις καὶ τὸν Ἐδουαρδ τὸν Γκρέυ.

Κι'ἔταν πίνγς, ἀδελφέ,
στὴν Πλατεία τὸν καφέ,
μίλα'λίγο, φαμφαρόνο,
καὶ γιὰ τὸν γνωστὸ Βαρόνο,

γιὰ τὸν Δ'Αἵρενταλ τὸν φίλο, ποῦ τὰ δίκχη μας γνωρίζει
καὶ γιὰ τοῦτα ξεσπαθώνει,
καὶ συνέντευξις'στὸ Κάρλσβαδ τώρα πάλι μοῦ μυρίζει
μὲ τὸν κύριον Τιτόνι.

Κι'ἔταν κάποτε φιστίγια
παίξης μὲ δικαίωμα,
μὴ καὶ τότε τόσα δίκχη
λησμονῆς, ξεθέωμα.

Μὲ τὰ δίκχη νὰ πετᾷς,
μὲ τὰ δίκχη νὰ κοιμάσαι,
κι'ἔταν κάθουρα κυττᾶς
τὸ Κουβέρνο νὰ θυμάσαι.

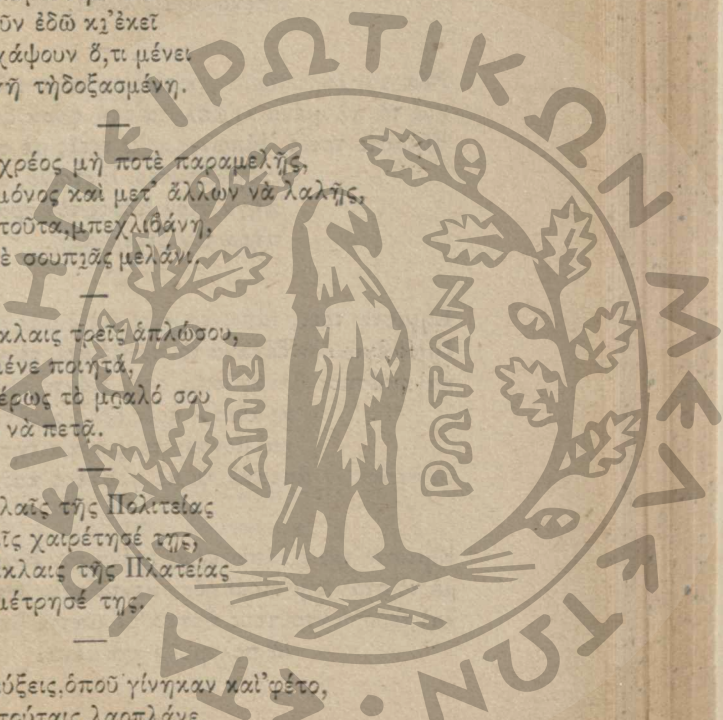
Καὶ τὸν Ρῶσο τὸν Ἰσδόλκυ μὴν ξεχάνῃς, Φασουλή,
ποῦ καὶ τοῦτος τώρα τώρα γιὰ τὰ δίκχη σὰς μιλεῖ.
Καὶ σὰν'δῇς κανένα γλᾶρο λιμασμένο νὰ πετᾷ,
ἐνθυμήσου, φαφλατᾶ,
πόσοι γλᾶροι νησιτικοὶ
καρτεροῦν ἐδῶ κ'ἐκεῖ
γιὰ νὰ χάσουν ὅ,τι μένει
μὲς'τῇ γῇ τῆδοξασμένη.

Τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος μὴ ποτὲ παραμελῇς,
γιὰ τὰ δίκχη τῆς καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων νὰ λαλῇς,
καὶ γιὰ τοῦτα, μπεχλιβάνη,
γράφε μὲ σουπιᾶς μελάνι.

Σὲ καρέκλαις τρεῖς ἀπλῶσου,
προκομμένε ποιητᾶ,
κ'ἐλευθέρως τὸ μισθό σου
ἄφινέ το νὰ πετᾷ.

Τῆς πολλὰς τῆς Πολιτείας
προκοπαῖς χαϊρέτησέ τῃς,
τῆς καρέκλαις τῆς Πλατείας
μία μία μέτρησέ τῃς.

Μέτρα καὶ τὰς συνεντεύξεις, ὅπου γίνηκαν καὶ φέτο,
καὶ γιὰ ταῦταις, λαοπλάνε,

δλο συνεντεύξεις κάνε
μέ τον φίλο Περικλέτο.

Μέτρα τὰ Ξενοδοχεία, καὶ κυττάζων δσους τρῶνε
μὴν ξεχάνης καὶ τὰ δίκῃα τῶν στομάχων, Λαζαρόνε.
Σὲ λαπάραις κοιλάρადων προσηγέστατος σταμάτα,
θώπευέ τους δλους ἴσα,
κι' ἀγωνίζου καὶ ξεφύσα
σὰν κι' ἐκείνους, ποὺ τραβοῦνε γὰ νὰ βγάλουνε τὴν τράτα.

Καὶ μυιάων ἀδινάων καὶ κωνόπων μέτρα σμῆνος
κι' ὅσους πᾶνε' στὰ λουτρά...
τί μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦχει πόθον νὰ μετρή.

Διασκέδαζε καὶ νῆφε,
βλέπε ξενικοὺς δακτύλους
καὶ τοὺς τρώγοντας τοὺς φίλους,
καὶ τὰ δάκτυλά σου γλεῖφε.

Βῆμα βῆμα τὴν Πλατεῖαν καταμέτρα, κουτεντέ,
μέχρι τοῦ Τσελεμεντέ,
καὶ τρισόβιος ἀπάνω' στὴν καρέκλα σου κοιμοῦ
καὶ καθ' ὕπνον ἐνθυμοῦ
τὴν μεγάλην καὶ σπουδαίαν μεταρρύθμισιν ἐκείνην,
τὴν κλονίσασαν ἐκ βάθρων τῆς Εὐρώπης τὴν εἰρήνην.

Ὑποψηφίων Ὑπουργῶν μὴ λησμονῆς τὸν πόνον,
ποὺ τρίβουν τὴν κοιλίτσα τῶν μ' ἓνα κεραμιδάκι,
μὰ καὶ τὴν μὴνιν ἐνθυμοῦ τῶν φίλων Ἰαπώνων,
τοῦ Ρέπουλη, τοῦ Γούναρη, τοῦ Πρωτοπαπαδάκη.

Ὑμνῶν καὶ μέλπων νύκτας Φαλήρων μαγικὰς
κύπτε μὲ προσοχὴν
κι' ἀτάραχον ψυχὴν
εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τὰς Ἰαπωνικὰς,
ποὺ μνήμην ἀγαστὴν εἰς τὸν καιρὸν μας ἄφησαν
κι' ἐξηγήσαν πολλὰ καὶ τόσα διεσάφησαν.

Ἐμπρὸς' στὸ καφφετζή, νερό
συζητῆτὰς προσκάλει,
καὶ γὰ παρασκηνίων
ἀποκαλύψεις λάλει.

Νέα συγχαρητήρια γὰ τὸ Κουβέρνο ψάλε
καὶ τὰ πλυμένα κι' ἀπλута' στὴ φόρα ξαναβγάλε.
Εἴμαστε τρεῖς Ἰάπωνες, κι' οἱ τρεῖς μὲ τόση ἰχάρι,
κι' ἐγώ, ξεφτέρι Πατρινό,
ἦγγα' στὸν Κόντε τὸν τρανό,
ἦγγα' τὸν βερεμιάρη.

Εἴμαστε τρεῖς Ἰάπωνες, κι' οἱ τρεῖς μας μ' ἓνα στόμα,
ὅμως ἐγὼ δὲν ἔξεχانا τὸ πρῶτό μου τὸ κόμμα,
καὶ φρέσκος ξαναγύρισα' στὸν Κόντε τὸν βερέμη,
κι' αὐτοὺς τοὺς δρο' χαιρέτησα
καὶ μόνους τοὺς παραίτησα
νὰ γράφουν ἀποκάλυψι μὲ φλογερὸ καλέμι.

Εἴμαστε τρεῖς Ἰάπωνες, κι' ἑμένα τὸν Κουρόκου
μὲ τὸ στανὸ μ' ἐτράβηξαν κοντὰ' στὸν Θεοτόκη,
καὶ τοὺς συντρόφους ἄφησα μὲ μάτια δακρυσιμένα
νὰ πολεμοῦν γὰ μένα.

Πέφτουν, σηκόνονται, ξυπνοῦν,
δόςτου καὶ πολεμοῦνται,
τοὺς μαγειρεύω δὲν δειπνοῦν,
τοὺς στρώνω δὲν κοιμοῦνται.

Σὰν ἐβλεπα πολὺ καιρὸ
μὲ πόθους πῶς περᾶμε,
ἀπόστασα νὰ καρτερῶ
καὶ Γλαπωνέζος νάμαι.

Ἀπόστασα νὰ φλέγωμαι καὶ νάχω καρδιοκτύπη,
βαρέθηκα ψιθυρισμοὺς καὶ νάζια καὶ τερτίπια,
καὶ μῆγκα μέσα' στῆς Ἀρχῆς τὸ δόλο περιδῶ,
κι' ἄφησα τὸν Μανώλη.

Ἄφησα καὶ τὸν Νάξιον,
τὸν φίλον μου τὸν ἄξιον,
ποὺ φαίνεται προστάτης μου μὲ τόση προστασία
καὶ πάντοτε καὶ σήμερα, ποῦμαι' στὴν Ἐξουσία.

Γύρω γύρω μ' ὅλοι,
ἔξω τὸν Μανώλη,
χέρια πόδια' στὴ γραμμὴ
κι' ἄστε τον νὰ πολεμῇ.

Φασουλῇ κρεμανταλᾷ,
καθὼς πάντοτε τρελλὸς
ἔλα παρὰ θιν' ἄλλος
νὰ δροσίσης τὰ τρελλὰ
κι' ἀχυρένια σου μραλά.

Σούδας αὖρα σὲ προσμένει, μέρος ἐξοχῆς φαῖδρον,
καὶ ρωμάντσας ἐξεδρῶν.
Κύττα βάρκαις καὶ κατῖχα,
καὶ μιλῶντας σοβαρὰ
τρώγε λαίμαργος πιστίχια
κι' ὅλο πρόσταζε νερά.

Μὴ καὶ τώρα πάλιν κλαύσης
γὰ τὸ κράτος, παρλαπίπα,
κι' ἀπολάμβαν' εὐτυχῆς
τὸ κουνουπι καὶ τὴν σκνίπα,
θεσπεσίας ἀπολαύσεις
θεσπεσίας ἐποχῆς.

Ἐνθυμήσου καὶ τὸν Λέφα, ποὺ σὲ γενεὰν γενναίαν
εὐκλείαν προσάπτει νέαν,
καὶ τὸ κλούβιο σου κεφάλι σοδαρὸς καὶ σύννοος κλῖνων
μέμνησο τῶν Νεοτούρκων, μὰ καὶ τῶν Νεοελλήνων.

Ὁ Νεότουρκος θυμόνει, τὸ ποδάρι του πατεῖ,
καὶ θεσμοὺς φιλελευθέρους κατὰ Σύνταγμα ζητεῖ.
Πλὴν αὐτὸς ὁ Νεοελληὴν τῶν θεσμῶν τῶν ἐλευθέρων,
ὁ γελῶν ἀνδραγαθίας καὶ φρονήματα πατέρων
καὶ σαρκάζων τὴν βλακείαν τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γυναικὸς
θέλει πάντοτε νὰ μένη κατὰ Σύνταγμα ραγιάς.

Προσφώνησις τρελλῇ τοῦ σαχλο-Φασουλῆ.

Τώρα ποὺ θὰ φύγῃ πάλι' στὰ λουτρά κι' ὁ Βασιλεὺς
πρέπει κάθοδος νὰ γίνῃ τῆς ξυλένιας φαμελιάς.
Φαληρέα, σὲ κυττῶ,
καὶ ξανά σὲ χαιρετῶ.

Πᾶσι μετακομίσεως τρεχάματα μεγάλα
καὶ κάθε χρόνῳ ρέψιμο κι' ἀδράκοπα κουβάλα
παντοῖα σκεύη κι' ἐπιπλα, καὶ σπάζε τα καὶ χάλα.

Αἰσθάνομαι ψυχήματα νὰ φθάνουν μυροδόλα...
τὰ ταραντέλαις, τί βωδὶλ, κι' ὀρχήστραις καὶ σαντούρια...
ὅπως κι' ἐφέτος ὁ γιγαλός, ἴδια κι' ἐφέτος ἔλα,
καὶ τὰ τραπέζια μοναχὰ μοῦ φαίνονται καινούρια.

Μὰ κι' ὁ πονέντες ὁ λυσσῶν, ποὺ ρίχνει τόσα πράγματα,
κι' ἀπ' ὅποιο μέρος στρέψω
μοῦ φέρνει μέσ' στὰ μάτια μου θεατρικὰ προγράμματα
χωρὶς νὰ τὰ γυρέψω.

Μὰ βλέπω, Φαληρέ μου, μὲ νέας συγκινήσεις,
νὰ τὸ ξενοδοχεῖο κι' ὁ πιστικὰς Διονύσης.
Ὅπως κι' ἐφέτος ἔλα, καὶ μένε Περικλέτο,
ὅπως προβάλλει' μπρὸς μου τοῦ καθενὸς ἡ μούρη...
ἐλπίστε κι' ὁ Λουπέτης, ποὺ πρόσφερε μπουκέτο
εἰς τοῦ φυγόντος Στόλου τὸν Ναύαρχο τὸν Ντροῦρο.

Τόσους γνωρίμους χαιρετῶ καὶ κάθε καφφετζή...
κυττάζω καὶ τὴν θάλασσα καὶ μούρχεται ναυτία...
συγχαίρω καὶ τὸν Ὑπουργό, τὸν ρέκτη Μπαλτατζή,
ποῦναι φτερισμένος γὰ μονόκλ καὶ γὰ διπλωματία,
ἐλπίστε δὲ τὸν ἐκτιμοῦν ὅσοι καλὰ τὸν ξέρουν
κι' ἐκεῖ' στὰ Παναθήναια συχνὰ τὸν ἀναφέρουν.

Ὅμως καὶ τὸν Ἐμπειρίκον
ἀντικρύζω τῶν Ναυτίλων,
ποὺ συχνὰ συνομιλίας
κάνει γὰ τῆς Ναυτιλίας,
καὶ γὰ τὴν Ἐμπορικὴν
καὶ γὰ τὴν Πολεμικὴν.

Ὅθεν ἐγκωμιάζεται δικαίως καὶ γεραίρεται,
καὶ μέσ' στὰ Παναθήναια καὶ τοῦτος ἀναφέρεται.

Φέρε, καφφετζή, νερό
τὸν λαϊμό μου νὰ δροσίση,
πλὴν θερμῶς θε συγχαρῶ
τὸν Στεφάνου τὸν Διονύση.

Ἐλεγαν πῶς ὁ Λομβάρδος εἰχὼς ἄλλο θὰ γενῇ,
ὅμως ἐτυχε καὶ τοῦτος εἰς τὸ Τζάντε ν' ἀσθενῇ,
κι' ὁ Διονύσης ὁ κλεινὸς
μετὰ τῆς καλωσύνης
ἐστερξε προσωρινῶς
νᾶναι τῆς Δικαιοσύνης.

Κι' ἄλλοι λέν γὰ τὸν Στεφάνου πῶς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ,
κι' ἄλλοι λέν κατ' ἑαυτὸν πῶς τοῦθε κι' ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ.

Τὸ Φαλήρον τί τρέλλα!..
κι' ἀπὸ τὴν Ταραντέλλα
συγχαίρω καὶ τὸν Στᾶν, συμπατριώτην πάντοτε,
ποῦχει παροξυσμὸ
γὰ τὸν ἀθλητισμό,
καὶ τῶν Ἀντικυθέρων Ἐφθόβους θὰ μᾶς κάνη.

Φέρε, καὶ λίγη μύρα
νὰ πιᾶ τοῦ Κλωναρίδη!..
μὰ τί χαρὰ ποῦ πῆρα
κι' ἐγὼ γὰ τὸν Λεβίδη.

Πρόμαχος εἶναι παλαιός... τὸν ξέρω καὶ τὸν ξέρετε...
κι' αὐτὸς' στὰ Παναθήναια θαρρῶ πῶς ἀναφέρεται.

Καί' στο Παλήρο τὸ Φάληρο καί' στήν Καστέλλα φῶτα...
τί πόντος νηνεμίας!..
συγχαίρω καί τὸν Γούναρη, τὸν ἀληθῶς εἰδότα
τὰ τῆς Οἰκονομίας,
καί ζῆλον ἔχοντα θερμὸν καί θέλησιν γενναίαν
πρὸς μίαν δρᾶσιν νέαν.

Εἶναι καιρὸς ν' ἀφυπνισθοῦν τῆς δράσεως τὰ πνεύματα,
καί θᾶναι θρίαμβος γι' αὐτὸν
τῆς Πάτρας τὸν ἀγαπητόν,
ὅν ὅπως ὁ Σιμόπουλος δὲν εὖρη περισσεύματα.

Γιὰ σας, τῆς μπάτσικας παιδιά...
ξαπλόνομαι στήν ἀμμουδιά,
κι' ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο φωνὴ φωνάζει σ' ἀκρογιάλια:
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, κι' ὁ Στόλος ἔχει χάλια.

Ἀκούω γύρω χωράτ' αὐτῶν νερὸ βράστων,
καί βλέπω σώματα γυμνά
καλοπρασμένα κι' ἀχαμνά,
καί τὴν ἀθόαν ἐποχὴν ὕμνῳ τῶν πρωτοπλάστων.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν αἰδῶ,
πλὴν νότος ἄγριος φυσᾷ,
κι' ἐκείνον τὸν Μουνῆρ-Πασσᾶ
δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
κι' ἐδῶ τὸν εἶχε στείλει
νὰ λέγῃ, νὰ ζητῇ
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Λὲν πῶς ἦταν μία τζόγια,
καί τὸν μόσχον στὰ Τατόγια
τοῦσφαξαν τὸν σιτευτόν,
κι' ὅλοι φώναζαν γι' αὐτόν:
τόπο τόπο γιὰ νὰ μ' πῇ
ὁ Μουνῆρ μὲ τὸν Ναμπῆ.

Κάθε τόσο μὲ τὸν Κόντε συναντήσεις κι' ἐπισκέψεις...
τί νὰ πῇς, τί νὰ πιστέψῃς.
Πῶς μᾶς ἦλθε κι' ἐδῶ πέρα;
γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα;

Κἂν γιὰ τῶν σιδηροδρόμων τὰς ἐνώσεις νὰ μιλήσῃ;
κἂν συνθήκην συμμαχίας γιὰ τὸ μέλλον ν' ἀσφαλίσῃ;
Μ' ἐντολὴν μᾶς ἦλθε τάχα, κἂν τυχαίως κι' ὅπως ὅπως
νὰ περάσῃ τὸν καιρὸ μὲ κουδένταις κουτουρού;
κἂν νὰ συγχαρῇ μᾶς ἦλθε κι' ὁ Μουνῆρ αὐτοπροσώπως
τὸν Μινίστρο Μπαλτατζῆ, ποῦ τὸν ξέρει πρὸ καιροῦ;

Κἂν γιὰ τὸνα, κἂν γιὰ τᾶλλο, τὸ Ντιβάνι τοῦ Καλῆφ;
τὸν ἀπέστειλ' ἐδῶ πέρα τὸν Πασσᾶ μᾶς τὸν ἐρίφη,
ἔκαναν παντοῦ πομπή
στὸν Μουνῆρ καί' στὸν Ναμπῆ.

Ἐπήγαίνα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἐδλεπα' μπρὸς καί' πίσω
μήπως τὸν ἀπαντήσω.
Μὰ δὲν ἐστάθη δυνατὸν στήν πλώρη νὰ μοῦ πῇ,
κι' ἐκείνοι ποῦ τὸν γινώρισαν
ὅλοι μ' ἐπληροφόρησαν
πῶς ἐφοροῦσε φέσι.

Περικλέτο μου Βαρόνε,
στὰ Ξενοδοχεῖα τρῶνε,
καί σὺ κάθεσαι καί χάσκεις... τί χαριτωμένο βράδυ!..
λὲν πῶς τοῦτος ὁ Μουνῆρ
εἶν' ἐπίσημος ἀνὴρ...
φεύγει γιὰ τὸ Βουκουρέστι, φεύγει γιὰ τὸ Βελιγράδι.

Ὡ Πασσᾶ, ποῖος ξέρει τάχα πόσαις ἐδῶσες ἐλπίδες!..
καί τὸν Μπαλτατζῆ τὸν εἶδες
καί τρανοὺς συνανεστράφης...
στὸ καλὸ καί νὰ μᾶς γράψῃς.

Κι' ἐφέτος νυφοπάζαρο καί ποδογύρου πλοῦτος!..
περνοῦν κι' ἐφέτος σοβαροί,
μὰ νὰ καί κάποιος μ' ἀντερί!..
στασιαστής Νεότουρκος μοῦ φαίνεται καί τοῦτος.
Καί τίποτε παρὰ ξενὸν σ' τῆς δόξης τὸ καμίνι
νὰ λθοῦνε καί Νεότουρκοι γιὰ πρόσφυγες κι' ἐκείνοι.

Τρυφήσετε σ' ἀρώματα... Σοῦδα καί τῶν γονέων...
περιπλανᾶται κι' ἡ γαστήρ φαγὰ γιγαντοσώμου...
μὰ βλέπω καί τοῦ Βλάχκαλη τὸ μέγαρον τὸ νέον,
ποῦ φαίνεται σχεδὸν μὴδὲν ἐμπρὸς εἰς τὸ δικό μου.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω συνηγμένους
τοὺς φίλους χασομέρηδες κι' ἄλλους ἀγνώστους ξένους,
καί στήν περίοδον αὐτὴν ἐλπίζομεν καί πάλιν
μέχρις Ἐξέδρας ἐκδρομὴν νὰ συσκεφθῶμεν κι' ἄλλην.

Ἐπίσης χαίρων χαιρετῶ καί σὲ τὸν πρῶτο φίλο,
τὸν Περικλῆ τὸν ξύλινο, ποῦ μὲ χορταίνει ξύλο,
καί θλίψις μ' ἔθλιψε πολλή σὰν ἄκουσα, κασιδίη,
πῶς κάποιος τοῦ τῆς ἔδραξε καί τοῦ παπᾶ Βλυσίδη.

Στὸ Φάληρο κατέβηκα καί τοῦ Φαλήρου ζήτη...
τῆς νέας περιόδου τοῦ τὴν ἐναρξὴν κηρύττω.

**Ἐνα δάκρυ μᾶς πικρὸ
στοῦ Βικέλα τὸν νεκρὸ.**

Στεφανωμένα γράμματα
καί χαρωπὰ γράμματα,
φυχή τοῦ Λάρα τοῦ Λουκῆ μὲ πόθους γιὰ πατρίδα,
φυχή τρανὴ γεμάτη φῶς καί σ' τῆς ζωῆς τὸ βράδυ,
φυχή, ποῦ δὲν τὴν κούρασε κι' ἡ πλίστις στήν ἐλπίδα,
ὡς ποῦ μ' αὐτὴν ἀντίκρουσε μὲ μῆρα καί τὸν Ἄδη.